

La Comédiathèque

Ett Oskyldigt Litet Mord

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

**Denna text är tillgänglig att läsa kostnadsfritt.
Dock måste ett tillstånd begäras från författaren innan någon offentlig
föreställning, vare sig av professionella eller amatörsällskap. För att
komma i kontakt med Jean-Pierre Martinez och begära tillstånd att
uppföra ett av hans verk:
<https://comediatheque.net>**

Ett Oskyldigt Litet Mord

Jean-Pierre Martinez

Ofrivilligt äktenskapsbrott kan lätt leda till ofrivilligt dråp, men att göra sig av med det avgörande beviset är en helt annan sak...

Karaktärer

Alan

Eva

Emma

*Denna pjäs kan anpassas för 2 män och 1 kvinna genom
att byta karaktärernas kön.*

© La Comédiathèque

Akt 1

Ett bohemiskt chic vardagsrum som ser välanvänt ut. En mobiltelefon som lämnats på golvet ringer i det tomma rummet. Alan kommer in, synbart bekymrad. Hans händer är täckta av blod. Han tittar på telefonen men svarar inte.

Alan – Fan också...

Mobiltelefonen slutar ringa. Alan tar fram en näsduk, plockar försiktigt upp telefonen och stoppar den i fickan. Han försöker snabbt städa upp lite i rummet. Han plockar upp en blodfläckad skjorta från golvet och tittar på den, förskräckt.

Alan – Åh nej, det är inte sant...

Dörrklockan ringer. Han stoppar skjortan under en soffa kudde. Dörrklockan ringer igen.

Alan – Jag kommer!

Han försvinner ur synfältet för att öppna dörren och kommer tillbaka följt av sin fru, Eva.

Eva – Förlåt, jag har glömt mina nycklar igen. Ingenting går rätt idag. Jag fick ett juridiskt biståndsfall tilldelat, en kvinna anklagad för mord. Du kommer att älska det här. En gör-det-själventusiast som sågade sin man i tre bitar med en sticksåg. Och du kommer inte tro det... (*Hon stannar när hon märker att Alan inte lyssnar.*) Är du säker på att du mår bra? Tänker du fortfarande på temat för din nya pjäs?

Alan – Ja, faktiskt, men det är inte problemet...

Eva – Du skrämmer mig. Vad är det för fel? Säg inte att din mamma kommer på middag?

Alan – Nej, nej, oroa dig inte...

Han sätter sig i soffan.

Eva – Då kan det inte vara så illa. På tal om middag, vad vill du äta? Jag känner verkligen inte för att laga mat... Vi skulle kunna beställa sushi och äta framför TV?

Alan – Ja... Eller nej... Jag är faktiskt inte på humör.

Eva – Jag visste inte att man behövde vara på humör för att trycka i sig några tonfiskrullar... (*Hon sätter sig bredvid honom i soffan och kysser honom.*) Det är inte som att jag ber dig att ta mig vilt just nu på vardagsrumsmattan. (*När hon märker hans brist på entusiasm*) Okej... Kanske senare då... Jag beställer två middagsmenyer. Åtminstone finns det ingen risk att maten kallnar med sushi...

Alan – Till skillnad från lik...

Eva blir synbart förvånad över hans morbida svar.

Eva – Okej... Du kan berätta om dina problem medan vi väntar på leveransen, och jag ska göra mitt bästa för att muntra upp dig... (*Hon tar fram sin mobil och ringer restaurangen.*) Söt eller salt?

Alan – Vad?

Eva – Såsen till din sushi! Vill du ha söt eller salt?

Alan – Jag vet inte...

Han reser sig från soffan och går fram och tillbaka i rummet.

Eva – En av varje då... (*Till personen i telefonen*) Ja, hemleverans. Två California-menyer. Ja, Sveavägen 45... Så, en med salt och en med söt. Tack så mycket... (*Hon lägger undan sin mobil.*) Om en halvtimme... Kom, sätt dig bredvid mig. Mamma tar hand om allt... (*Hon flyttar en kudde för att göra plats för honom och ser en del av den blodiga skjortan sticka ut. Hon drar ut skjortan.*) Vad i helvete är det här? Vad har hänt? (*När hon ser blodet på hans händer*) Är du skadad?

Alan – Nej, jag... Det är inte min skjorta, och det är inte mitt blod heller...

Eva – Vems blod är det då?

Alan – Eva, lyssna, jag tror att jag har dödat någon...

Eva (*misstroget*) – Du tror att du...? Vad pratar du om?

Alan – Nej, jag menar... Jag tror inte... Jag är säker på att jag gjorde det...

Eva – Alan, det här låter inte klokt. Folk går inte bara runt och dödar andra människor. Se på mig till exempel. Jag har ofta velat döda din mamma, men jag har aldrig gjort det. Vet du varför?

Alan – Nej...

Eva – För att jag inte är en mördare, det är därför! Jag agerar inte impulsivt. Jag tänker igenom saker. Jag väger för- och nackdelar. Och jag kommer fram till att, allt som allt, skulle tjugo år i fängelse vara ett för högt pris att betala för den flyktiga njutningen av att strypa din mamma.

Alan – Tydligt har män svårare att sätta saker i perspektiv.

Eva – Lyssna, Alan, jag jobbar med brottslingar varje dag på domstolen. Och tro mig, du har överhuvudtaget inte rätt profil för rollen...

Alan – Det trodde jag också... Tills tidigare idag.

Eva – Det är ämnet för din nya pjäs!

Alan – Förlåt?

Eva – Historien om en kvinna som kommer hem från jobbet, och hennes man berättar att han har dödat hennes älskare? Du vill veta vad jag tycker om din idé, eller hur?

Alan – För helvete Eva, jag har dödat någon, måste jag stava ut det för dig?

Eva – Du fortsätter säga det, men man kan inte bara kalla sig själv mördare... Man måste bevisa det.

Alan – Måste jag...?

Eva – Du har ingen aning om hur många som erkänner brott de inte har begått. Bara förra veckan försvarade jag en scout som anklagades för att ha mördat en präst. Du kommer inte att tro det, men ett halvduzin andra scouter hävdade också att de hade gjort det... Jag fick kämpa mot de andra advokaterna för att övertyga domaren om att min klient verkligen var den skyldige.

Alan – Förstår... Och hur gjorde du det?

Eva – Ganska enkelt... Min klient var den enda som visste under vilket träd den helige mannens kropp var begravd.

Alan – Och?

Eva – Och? Var är kroppen?

Alan – Han är i nästa rum, i köket.

Eva verkar plötsligt inse allvaret i situationen.

Eva – I köket? Du skojar...

Alan – Varför går du inte och tittar?

Eva tittar mot köket, tvekar, men går inte.

Eva – Men... Vad hände? Förresten... Vem är det?

Alan – Det är... Patrick.

Eva – Patrick?

Alan – Patrick.

Eva – Åh nej... Inte Patrick...

Alan – Hoppades du på någon annan?

Eva – Herregud, Alan... Säg att det inte är sant...

Alan – Jag skulle vilja... Tyvärr...

Eva – Det är ett skämt, eller hur?

Alan – Du håller i hans skjorta. Titta... Det är hans initialer på manschettknapparna.

Eva tittar chockat på manschettknapparna.

Eva – P.S...

Alan – Patrick Sanchez. Dessutom är han den enda vi känner som använder manschettknappar förutom på sin bröllopsdag.

Eva – Men Alan... Jag menar... Varför?

Alan – Det var en olycka...

Eva – En olycka? Menar du... som en hushållsolycka?

Alan – Något i den stilen, ja...

Eva – Berätta! Du klippte häcken i trädgården, såg inte att han stod och kissade bakom buskarna, och du skar av hans... halspulsåder? Om det är något sådant, behöver du inte oroa dig, det skulle inte räknas som ett brott. Med en bra advokat...

Alan – Ja, nej, det var inte riktigt så det gick till...

Eva – Hur gick det till då?

Alan – Det var mer som... dråp.

Eva – Vad menar du?

Alan – Vi hade ett samtal.

Eva – Ett samtal? Du menar ett gräl?

Alan – Ja, precis... Ett gräl...

Eva – Ni hade ett våldsamt gräl, och sen...?

Alan – Tillräckligt våldsamt för att jag skulle döda honom. Vänta lite, det känns som om jag redan är under förhör.

Eva – Förlåt... Ren vana.

Alan – Hur som helst, jag dödade honom.

Eva blir förkrossad.

Eva – Och allt är mitt fel...

Alan – Vad?

Eva – Ja, indirekt, men ändå...

Alan – Hur är det ditt fel?

Eva – Jag ska inte svika dig, Alan. Brott av passion har låg fällande dom, vet du.

Alan – Ett brott av passion? Menar du... tror du att... Patrick och jag?

Eva – Du dödade honom för att jag låg med honom, eller hur?

Alan (*förbluffad*) – Du låg med Patrick?

Ett ögonblicks tvekan.

Eva – Det var inte därför du dödade honom?

Alan – Jag visste inte att du hade legat med honom!

Eva – Åh, det var länge sedan...

Alan – Hur länge sedan?

Eva – Jag minns knappt... Kanske sex månader... mer eller mindre...

Alan – Du kallar det länge sedan... Snart säger du att det har gått preskription?

Eva – Det var... en olycka.

Alan – Självklart... en hushållsolycka?

Eva – Det var inte ens en affär, Alan... Det hände bara en gång. Jag var inte ens kär i honom...

Alan – Åh, bra, jag mår redan mycket bättre... Att veta att min fru ligger med män hon inte älskar.

Eva – Inte män! Bara Patrick, jag svär. Det var ett missförstånd! Jag menar, Patrick! Seriöst, kan du se mig med Patrick!

Alan – Ta det lugnt, glöm inte att han var min bästa vän.

Eva – Glöm inte att du dödade honom...

Alan – Så hur gick det till då?

Eva – Det var... ett missförstånd.

Alan – Jag förstår... En sorts oavsiktligt äktenskapsbrott...

Eva – Precis!

Alan – Jag har aldrig hört en mer fucked up ursäkt. Är det din juridiska försvarsstrategi?

Eva – Vänta lite, låt oss hålla oss till våra roller. Det är du som har begått ett brott, inte jag. Så nu är det du som får förklara dig för polisen.

Alan – För att du tänker ringa polisen?

Eva – Vad annars föreslår du att vi gör?

Alan – Det var det jag planerade att göra, faktiskt. Tills nu. Men nu när jag vet att Patrick är din älskare... kommer ingen att tro på teorin om vållande till annans död!

Eva – Så nu är det mitt fel? Och sluta kalla honom min älskare. Vi låg bara med varandra en gång!

Alan – Det spelar ingen roll, det kommer ändå att se ut som en hämnd. Och med uppsåt dessutom. Jag kommer att få livstidsstraff!

Eva – Vi berättar för dem...

Alan – Vadå, om ditt oavsiktliga äktenskapsbrott?

Eva – Hördu! Jag har åtminstone inte dödat någon!

En paus.

Alan – Så, vad gör vi nu?

Eva – Vad menar du med "vi"?

Alan – Jag trodde att vi var i det här tillsammans? Du är otrogen mot mig med min bästa vän, och efter att jag dödat honom så tänker du bara tvätta dina händer från det?

Eva – Men du visste inte att jag hade legat med honom när du dödade honom!

Alan – Låt oss inte fastna i detaljer.

Eva – Förresten, varför dödade du honom egentligen?

Alan – Det är verkligen dumt.

Eva – Jag lyssnar...

Alan – Tja... Okej... Han sa att han verkligen inte gillade min senaste pjäs.

Eva – Din senaste pjäs? Hiroshima?

Alan – Okej, kanske var det inte min bästa.

Eva – Den floppade.

Alan – Tack för att du påminner mig...

Eva – Jag sa ju att du borde bytt titel... Och du dödade honom för det? För att han sa att han inte gillade en pjäs som alla andra också tyckte var dålig?

Alan – Jag tror att det väckte en gammal rivalitet mellan oss. Patrick och jag har alltid tävlat mot varandra. Om allt, även tjejer. Jag minns en gång i gymnasiet...

Eva – Spelar ingen roll, vad hände sen?

Alan – Vi började slåss. Han halkade och slog huvudet i hörnet på bordet.

Eva – Givet allt blod på hans skjorta trodde jag att det hade varit en kniv som var inblandad, snarare än trubbigt våld.

Alan – Blodet forsade från alla hål. Ögon, näsa, öron. Han fick krampanfall i minst 15 minuter. Och sen inget.

Eva – Och du tänkte inte på att ringa 112?

Alan – Du vet hur det är, jag säger 15 minuter men det kanske bara var några minuter eller till och med sekunder, vem vet. Jag var i panik. Jag frös. Jag insåg inte vad som hände. När jag bestämde mig för att ringa hjälp var det redan för sent... (*Dörrklockan ringer. Alan ser orolig ut.*) Tror du att det är dem nu?

Eva – Vilka? Ambulansen?

Alan – Polisen!

Eva – Om du inte ringde dem...

Alan – Grannarna kanske hörde något.

Eva – Åh, vänta, det måste vara Emma...

Alan – Emma? Patricks fru? Hur skulle hon redan veta det?

Eva – Hon vet inget. Hon ringde mig för en timme sen. Jag hade helt glömt bort det. Hon sa att hon ville prata om något viktigt. Jag sa att hon kunde komma förbi...

Alan – Vi borde inte släppa in henne.

Eva – Det kommer verka konstigt. Jag sa att jag skulle vara hemma.

Alan – Du har rätt... Okej, du öppnar dörren. Jag gömmer mig i köket.

Eva – Tror du inte att vi borde berätta allt för henne? Få det överstökad...

Alan – Berätta vad? Att hennes mans kropp ligger på köksgolvet i en blodpöl? Tycker du verkligen att det är bästa sättet att tala om för henne att hon är änka?

Dörrklockan ringer igen.

Eva – Okej... Jag ska försöka få det överstökad, och så får vi ta det därifrån.

Alan – Se bara till att hon inte går in i köket.

Alan gömmer sig i köket. Eva går för att öppna dörren efter att ha stoppat tillbaka skjortan under kudden.

Eva – Jag kommer!

Eva återvänder med Emma.

Emma – Förlåt att jag kommer så här utan förvarning. Patrick är inte här, eller hur?

Eva – Patrick? Varför skulle han vara här... nej, varför?

Emma – Jag trodde att jag såg hans scooter där nere, men ändå. En scooter eller en annan. De ser alla likadana ut, eller hur?

Eva – Ja... Visst...

Emma – Och Alan?

Eva – Jo, jo, han är här, men... han jobbar. På sin nya pjäs. Och du vet hur han är när han skriver...

Emma – Jag förstår... Speciellt med tanke på att hans senaste pjäs var en sådan flopp... Vad hette den nu igen?

Eva – Hiroshima.

Emma – Det var självklart att den skulle floppa.

Eva – Jag antar att du inte kom hit för att prata om det...

Emma – Jag är verkligen ledsen att störa dig. Jag vet att det inte är rätt tid, men det är viktigt.

Eva – Men självklart! Du stör inte alls, det är ju det vänner är till för... Vill du ha något att dricka?

Emma – Nej tack, det är bra...

Eva – Bra... (*Emma tittar förvånad på henne.*) Nej, jag menar... Varsågod, sätt dig... (*Emma är på väg att sätta sig i soffan, bredvid kudden som döljer skjortan.*) Eh... nej, varför sätter du dig inte där istället.

Eva pekar Emma mot en pall eller en låg, obekväm sittsäck.

Emma (*sätter sig*) – Okej...

Eva – Det är bara det att, de här sofforna, du vet hur det är... Man somnar lätt. Jag är lite trött och... jag vill verkligen vara närvarande för dig... (*Hon tar en liknande stol och sätter sig också.*) Så, vad var det som var så viktigt att du ville berätta för mig?

Emma – Alltså... Du kommer inte att tro det här... Jag har precis fått reda på att Patrick har varit otrogen mot mig.

Eva – Verkligen? Och du visste inget?

Emma – Nej, inte alls. Varför, visste du?

Eva – Nej, självklart inte! Jag menar... Och vet du med vem?

Emma – Inte riktigt.

Eva – Åh, bra, det är bra...

Emma – Vad menar du med bra?

Eva – Nej, jag menar, skulle det inte vara värre om du visste vem det var?

Emma – Jag vet inte...

Eva – Och det spelar egentligen ingen roll, eller hur? Det som är viktigt är att han är otrogen mot dig.

Emma – Ja... Jo, du har rätt. Men det skulle vara värre om han var otrogen med någon jag känner.

Eva – Ja...

Emma – Kan du tänka dig? Att få reda på att din man är otrogen med din bästa vän?

Eva – Vad? Vad pratar du om...?

Emma – Nej, oroa dig inte. Jag skulle aldrig göra något sådant mot dig.

Eva – Tack.

Emma – Så i alla fall, det är över. Jag ska skilja mig från honom.

Eva – Vänta lite... Är det inte lite tidigt att fatta ett sådant beslut? Kanske var det en olycka...

Emma – En olycka? Vad menar du? Tror du att folk går på varandra av misstag? Utan att mena det? Och när det hettar till, ringer de försäkringsbolaget och låter dem lösa det?

Eva – Nej, självklart inte, men...

Emma – Och när han kommer hem, säger han bara till sin fru: förresten, jag glömde säga att jag hade en liten olycka, jag krockade med grannens fru.

Eva – Han krockade med grannens fru?

Emma – Nej, men jag bara säger! Det är ett exempel. Är du säker på att du mår bra? Det verkar som att den här historien upprör dig mer än mig.

Eva – Jag är orolig för dig. Som par var ni så... När vi sa Patrick och Emma, det var...

Emma – Som att säga Alan och Eva.

Eva – Så nu när du säger att ni ska skiljas...

Emma – Det visar att... Inget varar för evigt.

Eva – Det är sant, även Adam och Eva fick inte sitt lyckliga slut.

Emma – I alla fall, jag kommer aldrig sova under samma tak som den där skurken igen.

Eva – Jag förstår, självklart...

Emma – Och jag kan räkna med dig för min skilsmässa, eller hur?

Eva – Är du säker? Jag vet inte om... Jag är vän med er båda, det kan bli stelt.

Emma – Skämtar du? Det är du som är min vän! Patrick är mer en vän till Alan. Vi kände varandra långt innan vi träffade dem, eller hur?

Eva – Det är sant...

Emma – Alla är svin, jag lovar... Fast, jag säger inte det om Alan, förstås.

Eva – Klart.

Emma – Fast, de är ju två sidor av samma mynt, du vet...

Eva – Kom igen... Inte alla män... Jag försäkrar dig att Alan...

Emma – Åh, du kan ge dig på att när jag lämnar skilsmässopapprena kommer han inte veta vad som träffade honom. Trots allt, du är en killer, eller hur?

Eva – Ursäkta?

Emma – Som advokat! Du är en killer, eller hur? Åtminstone är det ditt rykte.

Eva – Är det så?

Emma – Paloma berättade det för mig. Du vet, du skötte hennes skilsmässa.

Eva – Gjorde jag?

Emma – Jo, jo! Hon var gift med en tandläkare. Ett stort kontor i sextonde. Tydligt öppnade hans patienter inte bara munnen för att få tänderna fixade på hans gynnsamma tandstol... Kort sagt, det verkar som om du lämnade honom utan något.

Eva – Det är en överdrift... Och det är inte vad advokater är till för, du vet... En skilsmässa är framför allt misslyckandet av en livspartner. Advokater finns för att göra separationen mindre smärtsam...

Emma – Sluta vara så ödmjuk. Jag vet att du är en killer. Och jag varnar dig, jag vill att du tömmer Patrick helt.

Alan återvänder, klädd i ett blodfläckt förkläde.

Alan – Hej.

Emma – Jag trodde du höll på att skriva din nästa succépjäs.

Alan – Jag höll även på med lite matlagning samtidigt...

Emma – Verkligen...

Alan – Roligt nog har skrivande och matlagning mycket gemensamt... Båda kräver bra ingredienser. Ett beprövat recept. Lite salt. Lite krydda. Sedan får man låta det puttra...

Emma – Jag förstår... Jag visste inte att du också var en matlagningssentusiast... Vad är din specialitet?

Alan – Renköttbullarna.

Eva – Hans berömda hemliga recept. Ingen får gå in i köket när han förbereder det.

Alan – Och du, hur mår du?

Eva – Patrick finns inte längre hos oss... Jag menar, Emma... Hon är inte längre med Patrick...

Alan – Va?

Emma – Jag har precis fått reda på att den där skurken var otrogen mot mig. Visste du något om det?

Alan – Jag? Självklart inte! Varför skulle jag veta något om det?

Emma – Bros before hos, jag vet hur det är. Alltid redo att erbjuda ett alibi. Eller ett gästrum...

Alan – Jag lovar, Emma, det var inte så... Kom igen! Vi är vänner. Hur kan du tro att jag...

Emma – Förlåt, jag låter känslorna ta över... Jag vet inte vad jag säger längre.

Eva – Vill du stanna här en stund, tills du mår bättre och kan gå hem? Vi kan prata igen imorgon, med klarare huvuden. Vad tycker du?

Emma – Hem? Jag har sagt att det är uteslutet! Egentligen, eftersom ni båda är här, vill jag be er om en tjänst...

Alan – Ja...?

Emma – Skulle det vara okej om jag sov här i natt?

Eva – Nja...

Emma – Jag kommer att hitta en lösning imorgon... Eller så åker jag och bor hos min mamma. Men ikväll, just nu... (*Hon börjar gråta*) Jag behöver känna mig stöttad... Och ni är mina enda vänner...

Eva går fram till henne för att ge henne en kram.

Eva – Ja, självklart...

Emma – Jag visste att jag kunde räkna med er... Jag kan inte tänka mig att prata med min mamma just nu. Hon hatade Patrick. Hon sa alltid att han var en kvinnotjusare. Tyvärr hade hon rätt, såklart. Men jag orkar inte med hennes predikningar just nu. Men med er...

Eva – Men självklart, vi finns här för dig. Eller hur, Alan?

Emma – Ni är riktiga vänner. Det betyder så mycket för mig...

Emma lutar sig mot Eva för en kram.

Eva – Oroa dig inte... Det är inte så illa... Jag hoppas att det inte är det...

Alan – Okej, jag lämnar er tjejer här. Renköttet kommer inte att mala sig självt...

Eva ser honom gå, chockad.

Emma – Jag svär, om han stod där framför mig, jag vet inte om jag skulle kunna kontrollera mig... Jag får också lust att göra köttfärs av honom. Jävla djur.

Eva – Kom igen, säg inte så...

Emma (*torkar tårarna*) – Jag är så ledsen att jag drar in dig i det här.

Eva – Mår du bättre?

Emma – Lite... Jag tror jag tar den där drinken nu...

Eva – Öh... Ja... Vad skulle du vilja ha?

Emma – Ett glas kranvatten räcker bra. Ställ dig inte upp, jag hämtar det från köket.

Eva – Nej!

Emma (*överraskad*) – Åh just det, jag glömde... det hemliga receptet på renköttbullarna.

Eva – Du behöver något starkare, lita på mig.

Emma – Jag vet inte om...

Eva – Jag tar en med dig. Jag behöver också en drink.

Emma – Gör du?

Eva tar fram en flaska och två glas från ett skåp. Hon fyller glaset och höjer sitt för att skåla.

Eva – Kom igen, vi ska inte ge upp, eller hur? (*Suckande*) Vi kommer att klara oss...

Hon bryter ihop i gråt och nu är det Emma's tur att gå fram för att trösta henne.

Emma – Jag visste att du var en vän, men jag hade verkligen ingen aning om att det skulle påverka dig så här mycket...

Eva samlar sig.

Eva – Låt oss skåla. Det kommer inte få Patrick att komma tillbaka, men vi kommer att känna oss mindre spända.

Hon tömmer sitt glas i ett svep. Emma bestämmer sig för att göra detsamma.

Emma – Wow... Tillräckligt starkt för att väcka de döda...

Eva – Om det bara vore så väl...

Emma – Vad är det?

Eva – Potatislikör.

Emma – Åh ja, det är... Vi kan verkligen känna av det... Egentligen smakar det inte så mycket, eller hur?

Eva – Nej.

Emma – Men det rensar verkligen luftvägarna...

Eva (*tankfull*) – Ja...

Tystnad.

Emma – Hur kunde jag vara så jävla dum...?

Eva – Förlåt?

Emma – Med Patrick! Jag såg ingenting komma...

Eva – Han kanske kommer tillbaka... Kanske är det här bara en mardröm, snart vaknar vi alla.

Emma – Jag tror verkligen inte det... Kommer du ihåg när du frågade mig om jag visste vem det var?

Eva – Vem?

Emma – Den som Patrick var otrogen med!

Eva – Åh just det, och vet du?

Emma – Om det bara hade varit en...

Eva – Hur menar du?

Emma – Jag gissade lösenordet till hans så kallade arbetsdator och snubblade av misstag över hans dejtingsajtkonto...

Eva – En dejtingsajt...?

Emma – TwoNightStands.com... Han är inte otrogen mot mig med en kvinna, Eva, utan med hundratals!

Eva – Nej?

Emma – Han är en fullblodig sexmissbrukare, jag säger dig. Gamla, unga, tjocka, smala, blonda, brunett... Han är inte kräsen, det kan jag lova. Allt i kjol.

Eva – Verkligen...?

Emma – Jag upptäcker en helt ny sida av honom... Och deras katter...

Eva – Åh, för han tar också bilder på...

Emma – Nej, jag menar... deras katter. På deras profilbilder. De har alla katter. Han hatar katter.

Eva – Självklart. Det skulle vara för långt, det finns ju gränser, trots allt.

Emma – Ja, väl, Patrick har pressat gränserna så långt att de snarare är som en horisont.

Eva – Verkligen?

Emma – Du borde se hans chattloggar... Herregud... Jag skojar inte när jag säger att jag upptäcker en helt ny sida av honom. För med mig var det alltid ganska tråkigt...

Eva – Ja, med mig också... Jag menar, med Alan.

Emma – Du bör vara försiktig. Man tror att man känner dem, och så en dag...

Vi hör ljudet av en elektrisk kniv, eller häcksax, eller motorsåg...

Eva – Han klipper häcken...

Emma – Till garneringen?

Ljudet ökar i volym och intensitet.

Eva – Jag kanske borde gå och kolla... Jag lämnar dig att hitta gästrummet...

Emma – Självklart. Oroa dig inte, jag vet vägen... Tack igen för allt.

Emma går. Alan kommer tillbaka.

Alan – Var gick hon?

Eva – Jag ströp henne och lade kroppen i badkaret tills vi bestämmer vad vi ska göra härnäst. Kan lika gärna bli av med alla besvärliga vittnen.

Alan – Gjorde du inte det?

Eva – Självklart inte! Vad är det med dig? Vad i hela fridens namn pågår här? Vad är allt det här bråket?

Alan – Jag kunde inte lämna honom mitt på köksgolvet.

Eva – Så vad gjorde du?

Alan – Jag stoppade honom i frysen. Bara tills vi bestämmer vad vi vill göra med kroppen.

Eva – Och sen bestämde du dig för att göra lite trädgårdsarbete? I köket?

Alan – Nej, men... Han fick inte plats i ett stycke...

Eva – Åh Gud... Jag kan inte tro det här... Hur hamnade vi här, Alan? Det är nog, jag ringer polisen.

Hon tar fram sin mobiltelefon.

Alan – Vill du skicka mig till fängelse?

Eva – Det är väl dit brottslingar hör hemma, eller hur?

Alan – Men jag säger ju att det var en olycka.

Hon ändrar sig.

Eva – Är du säker på att han är död?

Alan – Menar du att jag är säker på att han verkligen var död innan jag delade honom i tre bitar med häcksaxen?

Eva – Jag skulle aldrig ha trott att jag skulle höra det från mannen jag gifte mig med, Alan.

Alan – Kommer du ihåg våra löften... I nöd och lust... Du borde ha tänkt på det innan.

Eva – Innan vad?

Alan – Innan du var otrogen mot mig med Patrick...

Eva – Du har blivit galen, Alan. Du behöver hjälp. Du sa själv att det var vållande till annans död. Vi kommer att hävda tillfällig sinnesförvirring.

Eva ringer polisen.

Alan – Gör inte det...

Eva – Det är den enda lösningen, lita på mig.

Alan – Du kommer att betraktas som medbrottsling.

Eva – Hur så?

Alan – Hans fru är här och du har inte berättat något för henne.

Eva – Men varför skulle jag ha hjälpt dig att döda honom?

Alan – För att han var otrogen mot dig också! Du ville ha hämnd.

Eva – Vad menar du, han var otrogen mot mig?

Alan – Jag hörde er prata tidigare. Jag visste om hans konto på den där datingsajten...

Eva – Så du visste allt?

Alan – Du vet, när det kommer till att ligga, är män väldigt skrytsamma... Man undrar om de inte är otrogna mot sina fruar bara för att kunna skryta om det för sina vänner. Det måste vara deras jägare-samlade-instinkt: jaga kvinnorna och sedan samlas med sina vänner för att byta historier.

Eva – Och du berättade inte för mig?

Alan – Varför skulle du behöva veta det? Det skulle bara ha gjort dig obekvämt med Emma...

Eva – Jag förstår, så du ville skydda mig. Hur som helst ger det mig ingen anledning att döda Patrick.

Alan – Verkligen...?

Eva – Varför skulle jag ha dödat honom?

Alan – Svartsjuka, förstås. Precis som Emma...

Eva – Vad pratar du om nu...

Alan – Du trodde att du var den enda. Du kunde inte stå ut med tanken på att du bara var en av många. Och när jag sa att jag ville döda honom, erbjöd du dig att hjälpa till. Med honom död skulle det inte finnas några spår av din förseelse.

Eva – Du är helt galen, Alan!

Alan – Vi är båda galna. Likartade dras till varandra och allt det där. Jag kan redan se rubrikerna: "Det onda paret styckar bästa väns makes kropp och förvarar den i frysen medan de äter middag med änkan i rummet bredvid."

Eva – Tänker du verkligen berätta den versionen för polisen? Bara för att dra ner mig med dig? Det är monstruöst!

Alan – Men jag kommer inte behöva säga något! Det är vad domaren kommer att tro. Även om jag hävdar att jag agerade ensam, kommer han att tro att jag försöker skydda dig.

Eva – Tror du det?

Alan – Oavsett vad, det kommer att bli slutet på din karriär. Ingen vill ha sin skilsmässa handlagd av någon som styckar sina älskare med en häcksax.

Eva – Tyvärr har du en poäng...

Alan – Och glöm inte delen där du måste säga till domaren att du var otrogen mot mig av misstag.

Eva – Men det där är faktiskt sant, jag svär!

Alan – Ofrivilligt otrohet? Berätta, se om du kan övertyga mig...

Eva – Det var den helgen när du var i Malmö för premiären av Hiroshima. Jag var tvungen att köra till Göteborg för att vara i domstolen, men rättegången blev uppskjuten.

Alan – Du kan lika gärna säga att du inte ville bevittna fiaskot på plats...

Eva – Hur som helst, vi skulle båda vara borta. Så huset skulle vara tomt.

Alan – Patrick hade bett mig om mina nycklar, så han skulle ha någonstans att ta en av sina älskarinnor. Så det var du?

Eva – Självklart inte! Jag kom hem mitt i natten. Jag visste inte att du hade låtit honom använda huset... och vår äktenskapsbädd, för att ligga med en av sina fläckar!

Alan – Det är den enda dubbelsängen i huset... Så?

Eva – Så jag gick till sängs direkt efter att jag kom hem.

Alan – Med Patrick...

Eva – Jag visste att det var någon i sängen, men jag trodde att det var du! Jag tänkte att du kanske hade bestämt dig för att komma hem direkt efter pjäsen. Jag visste att det skulle bli ett fiasko, så jag blev inte förvånad...

Alan – Tack för den bristande förtroendet...

Eva – Jag var mycket tyst, jag ville inte väcka dig.

Alan – Men i slutändan vaknade ändå din partner.

Eva – Patricks tjej hade antagligen gått iväg mitt i natten. Och tydligen var han sugen på en andra omgång.

Alan – Så du spelade som ersättare, så att säga. Du kom in på plan i andra halvlek...

Emma – Han måste ha trott att jag var hon. Det var först nästa morgon som jag insåg att det inte var du i sängen. Även om jag tyckte att något var konstigt.

Alan – Varför, för att det var bättre?

Eva – Naturligtvis inte... Låt oss bara säga att det var annorlunda... Och jag kunde inte förstå varför du envisades med att kalla mig Alexandra69.

Alan – Han gick all-in, var det så?

Eva – Låt oss säga att... jag inte var van vid så mycket... fantasi.

Alan – Fortsätt, lägg ytterligare skam på skam...

Emma återvänder.

Emma – Förlåt... Kan du låna mig en tandborste? Jag lämnade så hastigt. Jag hade inte planerat...

Alan – Visst, men kom ihåg att försöka undvika att hamna i fel säng i kväll... Man vet aldrig...

Emma – Öh, visst...

Alan – Jag lämnar er... Ni måste ha massor att prata om... Jämför erfarenheter...

Han går.

Emma – Vad menade han egentligen?

Eva – Jag har ingen aning... Egentligen, jag vet...

Emma – Vad då?

Eva – Han anklagar mig för att ha varit otrogen mot honom.

Emma – Och... är det sant?

Eva – Det var... en ofrivillig otrohet.

Emma – Ofrivillig otrohet...? Är det ett skämt?

Eva – Nej.

Emma – Jaha...

Eva – Jag kom hem en kväll. Det var en man i min säng. Det var först nästa morgon som jag insåg att det inte var min man.

Emma – Skämtar du?

Eva – Absolut inte.

Emma – Eva, ingen kommer att tro på det här. Särskilt inte din man...

Eva – Du har rätt... Det är helt osannolikt.

Emma – Det är synd, egentligen. Kan du tänka dig? Glädje utan skuld.

Eva – Och utan konsekvenser...

Emma – Var det värt det?

Eva – Nåväl, jag måste erkänna att... ja, det var verkligen värt det.

Emma – Att vara otrogen utan att veta om det är inte riktigt otrohet, eller hur...? *(De båda brister ut i nervöst skratt.)* Ja... Men om Patrick vågade berätta en så dum historia för mig, skulle han verkligen tro att jag är en total idiot...

Eva – Ja, självklart... Men... Tror du inte att en del av att vara ett par innebär att kunna förlåta den andra personen?

Emma – Förlåta? Jag försäkrar dig att jag skulle kunna döda honom.

Eva – Ett sätt att uttrycka sig, antar jag.

Emma – Har du aldrig velat döda någon?

Eva – Nja...

Emma – Om Alan var otrogen mot dig, till exempel, skulle du kunna döda honom?

Eva – Varför? Vet du något som jag inte vet?

Emma – Nej, nej, absolut inte...

Eva – Så... du har aldrig varit otrogen mot Patrick då?

Emma – Nej... Tja... Det beror på vad du menar med otrohet.

Eva – Är det så?

Emma – Jag menar, tekniskt sett...

Eva – Jag förstår... Räknas oralsex, den typen av saker...?

Alan återvänder.

Alan – Det dröjer några minuter. Jag har råkat spilla bönorna.

Eva – Spilla bönorna? Så du har bestämt dig för att erkänna allt?

Alan – Nej, jag menade bönorna till middagen...

Emma – Åh, just det... renköttbullarna...

Eva – Jag ska fräscha upp mig lite...

Eva går ut. Pinsam tystnad.

Emma – Du har inte sagt något till henne?

Alan – Sagt vad?

Emma – Vår lilla tabbe på nyårsafton.

Alan – Men självklart inte! Varför frågar du?

Emma – Jag vet inte... Hon verkar konstig...

Alan – Det är inte därför, oroa dig inte för det.

Emma – Nej, men eftersom vi aldrig har pratat om det... Jag var lite full. Du också... Det betydde inget, eller hur? Det var bara... en olycka.

Alan – Åh, inte du också... Vad är det med er båda och era olyckor...

Emma – Jag är ledsen för att jag tog upp det, jag borde inte ha...

Alan – Oroa dig inte, det är redan glömt...

Eva återvänder, ser lite rörig ut.

Eva – Så, ska vi äta det här renköttet då?

Dörrklockan ringer.

Alan – Vem kan det vara...?

Eva – Polisen?

Emma, förvirrad över deras märkliga beteende, ser på dem med oro.

Alan – Jag går och hämtar det... Om jag inte är tillbaka om fem minuter, ring min advokat...

Eva kastar ett menande blick på Emma för att lugna henne.

Eva – Ett litet skämt mellan oss.

Emma – Okej...

Eva – Tycker du om renkött?

Emma – Ja, alltså...

Alan återvänder med ett paket.

Alan – Det var sushileveransen.

Eva – Åh just det, jag hade helt glömt bort det.

Emma – Har ni beställt sushi också?

Pinsam tystnad.

Svart.

Akt 2

Emma – Dina renköttbullar är verkligen utmärkta, Alan. Grattis.

Alan – Tack... Jag ber om ursäkt för hagelkulorna som nästan bröt din tand. Det spelar ingen roll hur noga du plockar ut dem, det blir alltid ett par kvar.

Emma – Det är inte så lätt att få bort alla spår av ett brott, eller hur? Jag hade ingen aning om att du var jägare...

Eva – Inte jag heller, faktiskt...

Alan – Numera är det inte något man skryter med.

Emma – Så du har verkligen skjutit detta stackars djur själv?

Alan – Åh, du vet, jag är bara nybörjare... Jag har bara en liten bössa.

Emma – Ja, det är väldigt sant...

Alan – Nej, jag menar, jag använder en liten kaliber. Det är inget fel på min bössa...

Emma – Men en ren är ett ganska stort djur. Behöver du inte en större kaliber för att skjuta en sådan?

Alan – Låt oss säga att det var mer som... ett olycksfall.

Emma – Ett olycksfall? Nåväl, vad vet man...

Alan – Jag kom tillbaka från en jaktresa där jag inte fick något... Tillsammans med Patrick, faktiskt. Och på vägen tillbaka sprang en ren över vägen, precis under bilen.

Emma – Kanske var det en självmordsbenägen ren som ville avsluta sitt eländiga liv som hjort.

Alan – Ja, kanske...

Emma – Man kan säga att du verkligen får mycket frisk luft genom dina utomhusaktiviteter.... jakt, golf...

Eva – Spelar du golf också?

Alan – Ja, jag har börjat spela igen... lite grann...

Emma – Och... spelar du verkligen golf med Patrick, eller är du bara hans alibi när han springer omkring med sina nymfer?

Alan – Nej, nej, vi spelar verkligen golf tillsammans, jag lovar. Han är faktiskt väldigt duktig...

Emma – Ja... Och från vad han berättar är 18-hålsbanan på Bro Hof Slotts golfbana verkligen värt en resa...

Eva – Du borde ta med mig någon gång, Alan. Jag skulle gärna vilja prova på lite golf också.

Emma – Och du måste ge mig receptet på de där köttbullarna. Åh nej, just det... det är också en hemlighet.

Tystnad med förlägenhet.

Eva – Någon som vill ha mer bönor?

Emma – Nej tack... verkligen... jag kan inte äta mer...

Alan – Om du vill gå och vila huvudet, bry dig inte om oss.

Emma – Med allt som har hänt tror jag inte jag kommer kunna sova på ett tag... men det är skönt att veta att man kan räkna med sina vänner i sådana här hemska tider.

Eva – Betrakta detta som ditt hem, Emma...

Alan – Efterrätt, någon?

Eva – Vi har glass i frysen...

Emma – Tack, jag är okej... Jag ska gå och tvätta händerna, om jag får...

Hon reser sig.

Alan – Använd badrummet, köket är ganska rörigt...

Hon går. Alan tar en till köttbulle.

Eva – Kul att se att du tar detta så bra... Jag ser att det inte har förstört din aptit...

Alan – Att svälta ihjäl skulle inte förändra något.

Eva – Varför sa du att du var jägare?

Alan – Jag vet inte... Det bara kom ut. Jag var tvungen att hitta på något för att hålla henne borta från köket.

Eva – Och vad är det med de här köttbullar? Vad är de gjorda av? Eller är det bättre om jag inte frågar...?

Alan – Nej, nej... Det är sant... Det är renköttbullar...

Eva – Dessutom måste vi prata om det där golfen senare, för det verkar misstänkt för mig...

Alan – Självklart, jag har inget att dölja...

Eva – Utom en kropp... Så jag frågar en gång till: är det här ett skämt? För om det är det, är det verkligen dålig smak. Jag vill påminna dig om att änkan är i rummet bredvid.

Alan – Gå och kolla i frysen om du vill. Men jag varnar dig, det är ingen vacker syn.

Eva – Du har rätt... Jag vill inte se något. Och jag vill inte veta något.

Alan – Du kommer inte kunna säga att du inte såg eller hörde något... Vi pratar inte om frysta bebisar, gömda bland Tupperware med frysta rester. Det här är en man på 1,80 meter delad i tre delar på 60 centimeter...

Eva – Du är ett monster... Att förhindra en rättmätig begravning av en kropp, vet du vad det kan ge dig? Vill du att jag ska spendera de bästa åren av mitt liv i fängelse?

Alan – Ömsesidig total förstörelse, Eva. Om jag faller, faller du också. Du måste hjälpa mig!

Emma återvänder.

Emma – Jag ska ringa honom.

Eva – Jag tror inte det är en bra idé.

Emma – Jag måste verkligen göra slut med honom snart!

Eva – Är du säker på att du inte vill tänka på det lite längre?

Emma – Jag har redan övervägt allt. Jag kommer aldrig att förlåta honom för vad han gjorde mot mig.

Alan – Visst, men att prata med honom kan kanske vänta till i morgon, eller?

Emma – Om jag inte kommer hem i kväll kommer han att undra vad som har hänt. Han kanske till och med ringer polisen.

Eva – Ah ja, i så fall... Kanske borde du låta honom veta.

Alan – Med tanke på hans tillstånd tror jag inte att han kommer att ringa polisen, men visst...

Emma – Tillståndet han är i?

Alan – Jag menar... Han kanske redan misstänker något, och känner sig obekväm med situationen.

Eva – Tycker du inte att det skulle vara bättre om du gick hem? I morgon är en annan dag...

Emma – Jag kommer aldrig att kunna sova under samma tak som den här skithögen igen.

Eva – Tror du att du är i rätt sinnesstämning för att prata med honom?

Emma – Titta, jag tänker inte diskutera hur vi delar våra tillgångar eller vem som får hunden. Jag vill bara säga åt honom att kontakta min advokat. Det vill säga dig.

Alan – Åh, så du ska ta hand om deras skilsmässa?

Eva – Jag vet inte... Jo... Emma har bett mig...

Alan – Okej... Så om du insisterar på att ringa honom nu... vill du vara ifred?

Eva – Om du vill vara i fred kan du gå till...

Alan – Inte till köket.

Emma – Du behöver inte gå, jag skulle faktiskt vilja att du stannar.

Hon ringer Patrick på sin mobil. Vi hör ett ringsignal från rummet bredvid.

Emma – Det är konstigt, det låter som att det ringer i rummet bredvid...

Alan – Det måste vara min.

Emma – Ska du inte svara?

Alan – Jo, jo, visst...

Han går iväg, och Eva ger honom en förvirrad blick.

Emma – Han svarar inte...

Eva – Nåväl... Jag är inte förvånad.

Emma – Varför säger du så?

Eva – Om han såg ditt nummer och vet varför du ringer... kanske han inte vill svara.

Emma – Det är honom... Patrick? Jag vet allt. Vad tror du? Åh, snälla, låtsas inte som att du inte vet vad jag pratar om. Ja, ditt 18 hål, just det. Vad är ditt användarnamn på TwoNightStands.com igen? Åh ja, Patrick327. Svårt att tro att det finns 326 andra skithuvuden med samma förlorarnamn. Din skithög! Är det allt du har att säga? Din lilla skitstövel. Det är över, Patrick327. Nästa gång du vill prata med mig, prata med min advokat. Och gissa vad? Du har redan träffat henne, det är Eva. Ja, Eva! Just det, Alans fru, din bästa vän. Det var en överraskning, eller hur? Ha en bra kväll, din skitstövel! (*Hon lägger undan mobilen.*) Sådär, det är gjort. Jag mår bättre nu när jag fått ut allt...

Eva är chockad.

Eva – Vem var det?

Emma – Vad menar du, vem var det? Han! Vem tror du?

Eva – Patrick? Vad sa han?

Emma – Inte särskilt mycket, faktiskt. Vad skulle han kunna säga? Han lät konstig. Jag tror jag ska ta en aspirin... Jag känner huvudvärken komma... Kan jag få ett glas vatten från badrummet?

Eva – Självklart.

Emma – Jäkla skitstövel...

Emma går ut. Alan kommer tillbaka.

Alan – Är du okej? Vad hände?

Eva – Du har verkligen lurat mig, eller hur?

Alan – Vad?

Eva – Emma. Hon pratade precis med Patrick i telefon.

Alan – Det var jag.

Eva – Vad?

Alan – Patricks mobil! Den var i hans ficka, så klart är den fortfarande där nu... Det var jag som svarade för att inte väcka misstankar...

Eva – Verkligen? Så det är därför hon sa att han hade en konstig röst.

Alan – Jag gjorde som de gör på tv. Jag höll för högtalaren med en näsduk.

Eva – Du är verkligen sjuk i huvudet...

Alan – Men nu har vi ett alibi. Jag kunde inte ha mördat honom för en timme sedan om hon just pratade med honom i telefon.

Eva – Om inte polisen får för sig att spåra samtalet och upptäcker att det kom från vårt kök.

Alan – Tror du att de kommer att kolla så noga?

Eva – Det här är ett allvarligt brott. Det kan de mycket väl göra.

Tystnad. Alan låtsas vara på väg att börja gråta.

Alan – Om du visste hur mycket jag ångrar det... Om jag bara kunde gå tillbaka i tiden, bara en timme... Tyvärr är det inte möjligt...

Eva – Dödade du honom verkligen för att han inte gillade din pjäs?

En paus.

Alan – Ja... Bland annat...

Eva – Vad var det mer?

En paus.

Alan – Han berättade för mig att han hade legat med dig.

Eva – Jag förstår... Varför berättade du inte det tidigare?

Alan – Jag ville se om du skulle säga det först...

Eva – Så du trodde inte heller på honom när han sa att det var ett missförstånd.

Alan – Han sa inte att det var ett missförstånd. Det är problemet...

Eva – Jäkla skitstövel... Jag ska döda honom!

Alan – Det har jag redan gjort... Jag ber dig bara att hjälpa mig att bli av med kroppen. Om du älskar mig... Älskar du mig?

Eva – Självklart älskar jag dig. Hur kan du tvivla på det?

Alan – Jag tror på dig.

Eva – Och jag? Tror du på mig när jag säger att jag låg med honom av misstag?

Alan – Jag försöker... Erkänn att det inte är lätt...

Eva – Vad kan jag göra för att bevisa hur mycket jag älskar dig...

Alan – Du har redan gjort tillräckligt. Men du har rätt, det finns ingen chans att jag slipper fängelse. Och jag vill inte vara orsaken till att du hamnar i fängelse med mig. Jag ringer till polisen.

Eva – Vänta!

Alan – Vad?

Eva – Jag vill inte att du ska hamna i fängelse i årtal.

Alan – Vad ska vi göra då?

Eva – Jag kommer att hjälpa dig att bli av med Patrick...

Alan – Hur gör vi det?

Eva – Du vet, som advokat har jag haft många klienter som har delat med sig av sina små hemligheter genom åren. Jag har lärt mig några ganska enkla metoder för att få en kropp som är nästan två meter lång att gå genom avloppet på en badkar, efter en natt i ett bad av syra.

Alan – Jag förstår...

Eva – Men först måste vi bli av med henne.

Alan – Bli av med henne?

Eva – Jag menar, hon kan inte vara här och springa omkring!

Alan – Åh, du skrämde mig...

Emma återvänder.

Emma – Vad är det för miner? Är det något problem?

Eva – Nej, nej, självklart inte.

Emma – Jag försökte lägga mig lite, men jag kan inte sova.

Alan – Vad sägs om att vi öppnar en flaska för att slappna av lite?

Emma – Jag vet inte om jag kan, jag har just tagit några piller... Jag tror inte att man kan blanda dem?

Eva – Kom igen, en liten digestif har aldrig skadat någon.

Emma – Det är sant att renköttet har satt sig lite i magen... Det är gott, men... det är lite tungt, eller hur?

Eva håller upp tre glas och lägger diskret en tablett i ett av dem.

Alan – Åh, du går efter bränslespriten igen, bra val...

Emma – Potatissnaps...

Eva – En specialitet från Sodgibbon.

Emma – Sodgibbon?

Alan – Eva har en farbror där, en präst. Han destillerar sprit på nätterna i den olagliga destillationsapparat som han har installerat i kyrkans krypta.

Emma, på andra sidan rummet, lyssnar knappt.

Emma – Jag undrar var han kunde ha träffat sina älskare.

Alan – Det finns hotell överallt.

Emma – Han var så snål. Jag tvivlar på det. Faktum är att jag är säker på att han använde den där sidan bara för att slippa betala för horor. För tro mig, jag såg bilderna på hans bimbos, han gick uppenbarligen inte efter utseendet...

Eva – Tack...

Emma kastar ett nyfiket öga på honom.

Alan – Men varför pratar du om honom i dåtid?

Emma – Förlåt?

Eva – Du sa: han var så snål.

Emma – För att han är död för mig.

Eva – Kom igen, säg inte så...

Emma – Antingen det, eller så hade han en vän som lät honom använda sin lägenhet... Män är snabba med att stötta varandra i sådana fall, eller hur. Med undantag för dig, förstås, Alan...

Alan fyller på hennes glas.

Alan – Kom igen, sluta tänka på det... Ta en drink istället.

Emma – Jag vet inte vad som är... För bara en stund sedan kunde jag inte sova, men nu är jag helt slut... Jag tror jag går och lägger mig...

Hon faller till marken.

Alan – Huvudvärkstabletterna verkar ha haft effekt till slut...

Eva – Mer som sömntabletten jag hade i hennes drink.

Alan – Du gjorde väl inte det?

Eva – Nu har vi all tid vi behöver för att bli av med kroppen.

Alan – Hennes kropp?

Eva – Nej, Patricks! Hjälp mig att ta henne till gästrummet. Hon kommer att sova till i morgon bitti, och när hon vaknar upp kommer hon att vara officiellt änka.

Alan – Vi har till och med räddat henne från komplikationerna med en elak skilsmässa.

Eva – Så egentligen gör vi henne en tjänst.

De drar henne i fötterna bakom scenen och återvänder genast.

Alan – Och vad gör vi med Patrick?

Eva – Ett badkar fyllt med syra kommer att ta för lång tid.

Alan – Speciellt om Emma vill ta en dusch i morgon bitti...

Eva – Du har rätt...

Alan – Vi packar Patrick i tre soppåsar. Och så tar vi honom på en promenad i skogen...

Eva – Eller på Skansen. Jag såg det i en film en gång... Vi kastar honom i björnarnas område och vips så är problemet löst.

Alan – Hur tänker du att vi ska ta oss förbi säkerheten på Skansen med tre stora soppåsar?

Eva – Vi skulle kunna ta honom på natten?

Alan – En skog kommer att duga bra. Jag har en spade i boden utanför.

Eva – Och för... Patrick, vill du ha hjälp?

Alan – Jag har redan gjort det mesta, jag tar hand om det. Det är verkligen för rörigt...

Eva – Som du vill...

Han går ut.

Eva – Jag hoppas att jag inte gör ett misstag... Hur som helst... det är för sent nu. Ett glas till, för vägen...

Hon håller upp ett nytt glas och tömmer det. Hennes mobil ringer.

Eva – Hallå... (*Förvånad*) Patrick? Om det här är ett skämt är det verkligen inte roligt. Är det du Alan? Förlåt Patrick, är det verkligen du? Nej, nej, jag är inte förvånad, men... Jo, lite faktiskt... Åh, du glömde din mobil här. Ja, han berättade om er... diskussion. Men varför var det nödvändigt att berätta det för honom? Hur som helst, nu är det gjort... Jag antar att han var tvungen att få veta det till slut... Okej, jag ska berätta det för honom... Just det. Tack för att du ringde. Förresten, har du pratat med Emma? Ja, jag tror hon kan misstänka något. Ja, något sådant... Okej, hej då Patrick... (*Hon lägger på.*) Jäkla skitstövel, han lurade mig ordentligt...

Alan återvänder med fulla soppåsar.

Eva (*utan att avslöja något*) – Så, det är klart? Det är klart?

Alan – Ja. Det tog längre tid än jag trott, de frysta bitarna hade börjat fastna i frysen... Jag var tvungen att använda en isyxa...

Eva – Stackars Patrick... Jag känner alla möjliga känslor när jag ser honom så här, ihopsamlad som återvinning på hämtningdag...

Alan – Jag vet inte hur jag ska tacka dig. Det här är ett otroligt bevis på kärlek.

Eva – Betyder det att jag är förlåten för denna oavsiktliga otrohet?

Alan – Självklart... Du har visat mig hur mycket du älskar mig.

Eva – Och jag förlåter dig för att ha lagt vår bästa vän i min säng utan att berätta det för mig, okej?

Alan – Det finns två påsar till.

Eva – Jag hjälper dig...

Alan – Är du säker?

Eva – För bättre eller för sämre... kommer du ihåg?

De går ut. Emma kommer in, i trans.

Emma – Är någon här? Var har jag lagt min telefon?

Hon tittar på soppåsarna med nyfikenhet. När hon letar efter sin telefon hittar hon skjortan fläckad med blod och med manschettknappar under soffkudden... Nyfiken börjar hon så småningom komma ur sin dvala. Hon öppnar en påse och stänger den genast, förskräckt... Alan och Eva kommer tillbaka med de andra två påsarna.

Alan – Emma, vad gör du här?

Eva – Jag trodde att du sov?

Emma – Nej... jag menar, jo... Jag kom bara för att leta efter min telefon...

Alan – Vi höll bara på att ta ut soporna...

Emma – Jag går tillbaka till sängen. Bry er inte om mig...

Hon går ut, synligt skrämmd.

Alan – Tror du att hon misstänker något?

Eva – Kanske vi borde ta kål på henne också?

Alan – Jag visste inte att du var redo att döda för mig. Jag blir nästan rädd...

Eva (*upphetsad*) – Känner du till Tammy Wynette-låten? "Stand by Your Man!" (*Sjunger*) "Doin' things that you don't understand. But if you love him you'll forgive him. Even though he's hard to understand."

Alan (*orolig*) – Lyssna, jag behöver berätta något för dig...

Eva – Säg inte att du har dödat någon annan!

Alan – Nej, det är just det... Jag menar, ja, men...

Eva – Stackars Patrick... Han var en vän, du vet. Jag skulle vilja säga ett sista farväl. I vilken påse är huvudet?

Alan – Om jag vore du skulle jag inte göra det...

Eva – Jag tror vi behöver prata, gör vi inte...?

Alan – Okej, det är inte Patrick i soppåsarna.

Eva – Vad menar du, inte Patrick? Du har dödat någon annan?

Alan – Nej, jag menar, jag har inte dödat någon... Hur kunde du ens tro en sådan sak?

Eva – Jag måste erkänna att jag inte är säker på något längre... (*Hon öppnar en av påsarna och hennes leende fryser till.*) Nej... Det här är hemskt... Så du har verkligen dödat någon?

Alan – Självklart inte! Jag menar ja, men...

Eva – Vad är det jag tittar på?

Alan – Renen...

Eva – Renen? Men Alan, du är ju ingen jägare... Eller är det något annat du har hållit hemligt för mig?

Alan – Jag jagar inte, jag lovar. Men historien om renen är sann.

Eva – Ingen skämt... Jag skulle vara nyfiken på att höra det...

Alan – Jag var med Patrick, faktiskt. Vi hade just spelat golf.

Eva – Åh ja, golf, jag glömde... Låt mig gissa, någonstans mellan det sjuttonde och det artonde hålet, dödade du ett ren med en golfboll?

Alan – Vi var på väg hem. När vi körde genom Bro Hof Slottsskogen körde vi på ett rådjur. Vi höll på att dö, om du vill veta. Att köra på ett 90-kilos djur i sextio miles i timmen orsakar mycket skada, även om du kör en stor 4x4.

Eva – Ja, jag kan tänka mig det...

Alan – Vi hamnade i diket... Patrick fick en lätt hjärnskakning.

Eva – Och sedan?

Alan – Eftersom han fortfarande var vid liv beslutade jag mig för att ta honom till veterinären.

Eva – Patrick?

Alan – Renen! Vi lade det i bagageutrymmet. Men när vi kom till veterinären hade det dött av sina skador.

Eva – Vem?

Alan – Renen!

Eva – Ah, just det...

Alan – Eftersom det redan var i bilen visste vi inte vad vi skulle göra med det. Det var då Patrick fick idén att göra köttfärs...

Eva – En bra idé... Men varför det här hela spelet?

Alan – Medan vi höll på att stycka det erkände Patrick att han hade haft en affär med dig...

Eva – Tydligen måste det ha inspirerat honom när han styckade renen... Och vad sa han till dig? För till skillnad från mig visste han att han låg i sin bästa väns säng.

Alan – Ja, det är därför han kände sig skyldig. Det vägde tungt på hans samvete.

Eva – Hans samvete? Patrick?

Alan – Du har rätt, nu när jag tänker efter tror jag att han mest ville förödmjuka mig... Samtidigt som han gömde sig bakom det faktum att det var en ofrivillig otrohet... som du säger.

Eva – Och sedan?

Alan – Till slut erkände han att han visste precis vad han gjorde... och att du troligen också visste...

Eva – Jäkla skitstövel... Jag svär att...

Alan – Hur som helst, det blev bråk.

Eva – Så blodet på din skjorta...

Alan – Nej, det är blodet från renen, när vi lade det i bagageutrymmet...

Eva – Jag förstår...

Alan – Sedan gjorde vi upp. Jag gav honom en av mina skjortor och han gick.

Eva – Och sedan?

Alan – När du kom hem var jag arg på dig. För att du inte hade berättat för mig. Jag kände mig sviken. Lurad.

Eva – Jag är ledsen. Men jag svär att jag inte visste att han...

Alan – Det var då jag fick en idé. Den bara dök upp i mitt huvud. Att stycka det här stackars djuret fick mig att tappa känslan för verkligheten. Jag hittade ett recept i *Hemmets Journal*.

Eva – *Hemmets Journal*?

Alan – För att hämnas på dig. Jag sa att jag hade dödat honom. För att se hur du skulle reagera. Efter det följde en sak efter den andra...

Vi hör en polissiren. Eva ser skjortan som sticker ut från en av soppåsarna.

Eva – Emma... Hon såg säckarna och skjortan... Hon måste ha ringt polisen...

Någon knackar våldsamt på dörren. Emma kommer in med en stor kniv.

Emma – Kom inte nära mig, ni galningar...

Eva – Lugna ner dig, vi kan förklara. Det var bara ett dumt skämt...

Alan – Det är okej, det är inte Patrick i soppåsarna.

Emma – Rör dig inte, annars skjuter jag!

Alan – Det är en kniv...

Eva – Låt mig öppna en, se själv.

Hon visar Emma innehållet i en av soppåsarna.

Emma – Herregud, vad är det där?

Alan – Det är ett renen! Titta! Allt det där håret.

Emma – Patrick hade också mycket hår!

Eva – Inte så mycket...

Emma – Hur skulle du veta det?

Off – Polis!

Alan – Du ringde dem, det är bäst att du pratar med dem.

Eva – Det kan bli knepigt...

Emma – Okej...

Emma går ut.

Alan – Jag är ledsen. Jag var dum. Men jag kände mig sviken...

Eva – Det är mitt fel... Jag borde ha berättat för dig direkt efter att det hände. Men jag trodde inte att du skulle tro på mig, du vet...

Alan – Vi var båda fåniga.

Eva – Det visar bara att det aldrig är en bra lösning att sopa saker under mattan... Det kommer alltid tillbaka och slår en i ansiktet...

Alan – Jag håller med. Det är därför du också borde berätta för henne.

Eva – Vem?

Alan – Emma! För Patrick.

Eva – Det spelar ingen roll, han är otrogen mot henne med vad som helst som har kjol.

Alan – Ja, men du är hennes bästa vän...

Emma kommer tillbaka.

Emma – Allt är ordnat, de har åkt. Förlåt, jag vet inte vad som kom över mig.

Eva – Vi är alla lite förvirrade ikväll... Det måste vara fullmånen...

Emma – Jag visste inte att det var fullmåne.

Eva – Om det inte är det, så känns det definitivt som om det borde vara det.

Alan – Jag lämnar er, jag tror ni har saker att prata om...

Alan går ut.

Emma – Vad menade han med det?

En paus.

Eva – Jag har legat med Patrick.

Emma – Vad?

Eva – Jag svär, det var... helt ofrivilligt.

Emma – Så den historia du berättade tidigare, det var du... och Patrick?

Eva – Jag ville berätta för dig länge, men jag visste inte hur.

Emma – Men hur är det ens möjligt?

Eva – Alan, den skitstöveln, lät honom använda vår äktenskapsbed för sina äventyr...

Emma – Ja, det förklarar saken... Och jag vill inte veta mer... Du är trots allt min bästa vän, eller hur?

Eva – Tack, Emma.

Emma – Vi alla gör misstag när vi har druckit lite för mycket.

Eva – Jag var helt nykter.

Emma – Ja, men det är inte poängen. Den verkliga skurken här är Patrick. Tur att jag inte ser honom just nu, för jag skulle faktiskt kunna döda honom!

Eva – Oroa dig inte, man dödar inte bara någon sådär... Men om du behöver en advokat, så finns jag här för dig... Jag menar för din skilsmässa...

Emma – Tack... Jag tror jag borde gå nu. Ni måste ha saker att prata om också... Jag ska tillbringa natten hos mamma. Jag säger att jag har låst mig ute.

Eva – Ta hand om dig... Imorgon är en ny dag... För alla...

Emma går. Alan kommer tillbaka. De sätter sig på soffan och förblir tysta en stund.

Alan – Var det verkligen ofrivilligt?

Eva – Låt oss säga att det var... omedvetet, då.

Alan – Okej, jag låtsas tro på dig.

De omfamnas.

Eva – På den positiva sidan, min sexlust har fått ett uppsving...

Alan – Ja, jag märkte det. Jag undrar vad det berodde på.

Eva – Vi borde göra det här oftare.

Alan – Göra vad? Fler blinddejter i vår äktenskapsbed...?

Eva – Varför? Har du andra vänner som kommer till vår lägenhet för sina smutsiga äventyr?

Alan – Jag tänkte åt andra hållet. Du måste väl ha vänner som är otrogna mot sina män... Jag ligger efter, inte för att någon räknar...

Eva – Förlåt, jag har bara trogna vänner...

Alan – Jag har svårt att tro det... Vi får diskutera det senare... Men jag måste erkänna att även jag tycker att det är en upphetsande idé...

De kysser varandra.

Svart.

Epilog

Tre resväskor är uppradade mot väggen i vardagsrummet. Alan kommer in från gatan och tar av sig sin regnrock.

Alan – Älskling! Är du där?

Eva kommer in.

Eva – Så, hur gick det?

Alan – De älskar pjäsen. De vill sätta upp en scenproduktion efter sommarlovet.

Eva – Vad? Men det är ju fantastiskt!

Alan – Och de har hittat den perfekta titeln.

Eva – En oskyldig liten mord... Låter bättre än Hiroshima, eller hur?

Alan – Förmodligen för att det känns så sant...

Eva – Nästan...

De kysser varandra.

Alan – Så i slutändan, allt är väl som slutar väl.

Eva – Jag har alltid trott på dig... Även när dina historier uppenbarligen var sagor.

Alan – I slutändan har den här prövningen fört oss närmare varandra. Jag lovar att aldrig ljuga för dig igen.

Eva – Och jag lovar att inte dölja något för dig.

Alan lägger märke till väskorna.

Alan (orolig) – Vad är det för väskor? Lämna du mig? Efter vad du just sa trodde jag...

Eva – De är Emmas. Hon frågade om hon kunde tillbringa natten här. Jag tror inte det gick så bra med Patrick... Hon hade ingenstans att ta vägen.

Alan – Hon är så jäkla jobbig...

Eva – Vi är skyldiga henne det...

Alan – Okej... Men bara för en natt...

Dörrklockan ringer.

Eva – Det måste vara hon...

Alan – Okej, jag hämtar champagnen.

Eva – För att fira Emmas skilsmässa?

Alan – För att fira att min pjäs har fått en producent! Vi får helt enkelt fira med henne.

Alan går ut. Eva går för att öppna dörren och kommer tillbaka med Emma.

Eva – Du ser inte okej ut. Har du bråkat?

Emma – Hör du, Eva... Jag tror jag har gjort ett stort misstag...

Eva – Du skrämmer mig, Emma... Vad för slags misstag?

Emma – Jag tror jag har dödat Patrick.

Eva – Kom igen, jag har hört det förut. Hitta på något annat!

Emma – Vi hade ett samtal, vi två. Det eskalerade snabbt. Jag sa åt honom att lämna huset omedelbart.

Eva – Och sen?

Emma – Sen... ja, han gick för att packa sina väskor. Det var då det hela blev riktigt illa.

Eva – Riktigt illa?

Emma – Jag höll på att stycka en grillad kyckling... Jag hade en elektrisk kniv i handen... jag blev lite upprörd.

Eva – Var är han? På sjukhuset?

Emma – Tyvärr var det för sent för att få hjälp. Jag ville bara skrämma honom. Han gick mot mig för att utmana mig. Jag höjde armen i en reflex och... jag skar av hans halspulsåder.

Eva – Åh herregud... Mardrömmen fortsätter. Men var är han?

Emma – Öh, tja... I väskorna...

Eva – Nej?

Emma – Jag kommer att behöva ditt råd, Eva.

Eva – Mitt råd? Du menar som advokat? Ha inte för stora förväntningar, Emma. Även om jag är en riktigt duktig advokat... Vi kan inte få det här att framstå som en olycka i hemmet...

Emma – Jag tänkte mer på att få det genom avloppet efter en natt i ett badkar fullt med syra...

Eva – Jag måste prata med Alan om det här...

Alan kommer tillbaka, ser nöjd ut och vinkar med en flaska champagne.

Alan – Champagne!

De två kvinnorna ser på honom, häpna. Svart.

Slut

Om författaren

Född 1955 i Auvers-sur-Oise (Frankrike), Jean-Pierre Martinez var först trummis i flera rockband innan han blev semiotiker inom reklam. Han började sedan skriva TV-manus innan han övergick till teater och skrivande av pjäser. Han har skrivit nära hundra manus för TV och lika många pjäser, varav vissa redan blivit klassiker (*Fredag den 13*, *Strip Poker*). Han är en av de mest spelade samtida dramatiker i Frankrike och andra fransktalande länder. Flera av hans pjäser finns även tillgängliga på spanska och engelska, och spelas regelbundet i USA och Latinamerika.

Amatör- och professionella teatergrupper som letar efter pjäser att framföra kan ladda ner Jean-Pierre Martinez's pjäser gratis från hans webbplats La Comédiathèque (<https://comediatheque.net/>). Offentliga föreställningar kräver dock ansökan till [SACD](#) (Franska sällskapet för dramatiker och kompositörer).

Detta text är skyddad enligt lagar om immateriella rättigheter. Varje piratkopiering kan leda till böter på upp till 300 000 euro och fängelse i upp till 3 år.

Avignon - Augusti 2024
© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-245-6